

Gradca! Manica mi je najlepša in najbogatejša, dasi nima ničesar. Njo hočem vzeti za ženo, le njo, zakaj samó z Manico bom našel vso srečo“.

„A če te zapusti tvoja Manica?“ ga je naglo vprašal Tone.

„Ah, to ni možno! Ona me ne...“

„Pa recimo: če te zapusti!“

„Potem... potem... kaj vem? — menda zblaznim! — menda skočim v vodo, pod vlak, da se končam!“ je odgovoril Ivan, lica pa so mu zažarela in plave, sanjave oči so se mu zaiskrile.

Prijatelj pa sta se zagrohotala.

„Oh, ti si bolan! — ti nisi več normalen! — O, o, daleč si že padel! — Obžalujem te! Ubožec!“

In še dolgo sta se rogala Tone in Ciril svojemu tovarišu, ki pa je nehal braniti se ter ju je konečno le poslušal, kakó se oženita onadva, praktična prijatelja...

„Fuit Ilión, fuimus Troes... sedaj pa je minilo vse! Ne čudita se, zakaj res je, da sem našel pretekle počitnice dekleta, katero ljubim resno in premišljeno, katera ljubi i mene!“

„Ali je lepa?“ je vprašal Ciril.

„Lepa? — Ne vem. Menda ne. Prijeten obrazek ima in blaga, plemenita in izobrazena je... ah! — da bi jo poznala vidva!“

„Ali je bogata?“ je poizvedoval Anton, zvijaje si novo cigareto.

„O ničesar nima!“ je odgovoril Ivan ter se nekam plaho ozrl po tovariših.

„Nič nima!? — In ti si zaljubljen... ah, beži! — ne bodi prismoda!“ ga je zavrnil Anton.

„Zakaj pa? Kako si čuden!“

„Niti lepa, niti bogata... boga mi! — grozen ukus! Ne umejem te“, se je odzval Ciril z rahlim zaničevanjem v tonu govora.

„Kaj me brigata lepota in bogastvo!“ se je branil Ivan, ravna je si svoje plave kodre. Bil je blede, vitek mladenič z jedva vidnimi brčicami. „Obojega ni treba k sreči. Manica je učiteljica...“

„Oh, oh, učiteljica! — emancipirana učiteljica!“ je strmel Anton, gladé si kratko rdečo brado. Nosil je nanosnik.

„Ha, oprósti Ivan: ti si bedak!“ je dostavil Ciril, zavihnil brke ter izpraznil čašo. „Kaj pa boš z učiteljico? Kaj li zna? Gospodinjiti? Nič! Kuhati? Nič! Samó na „abecednik“ se razume, sicer nič in nič! Ne bodi tepec! Napihnjene beračice vendar ne boš jemal. Še celó krijó za poroko jej boš moral kupiti sam! A s čim? Hoj, pomisli, pa ne bodi tolik idealist!“

„Dà, dà, ti si slep idealist!“ mu je pritegnil Ciril. „Domisljuješ si, da boš mogel živeti ob sami Manični ljubezni, ob Manični srčni plemenitosti in izobrazenosti! Kaj plemenitost! Denar, to je glavno za srečen zakon, zakaj ob krulecih, zelodeih in scefranih rokavih — prokleta! — se neha vsa poezija.“

„Takó je; dobro si povedal!“ pritrjeval je Tone in junaško pil. „Zaljubljenost je neumnost. Hvala Bogu, da vsaj tega ne poznam!“

„Jaz tudi ne!“ je pritaknil naglo Ciril.

„To pa rečem“, je nadaljeval Tone, „to pa rečem: če se bom kdaj navezal na kako babnico...“

„O, prosim govori malo finejše!“ ga je karal Ivan.

„... če bi se zmotil kdaj s kakim dekletom, morala bo imeti lep obraz, kipno rast, predvsem pa vsaj trideset tisočakov!“

„Takó je, takó je! — Brez lepote in brez denarja pa ženske resno niti ne pogledam“, je modroval Ciril ter gladil brke.

(Pride še).

Želja in nada.

V duši mi trepeče želja,
Zreti mu v oči sanjave:
Zopet iz srca nestrpno
Plo vé zdih za njim v daljave

Ko se astri cvet razvije,
Predno roža se razsuje,
Prišel bode v kraje naše
Zabil tu dežele ptuje.

Bolest.

Do srca bolest mi šine,
Kot bi pičila me kača,
Kedar rodna sestra moja
Jezfk moj mi s tujim vrača

Še solzami mislim na-te,
Zvesta in uesrečna mati,
Lepa mati domovina,
In na-te moj jezik zlati.

Vida.

Mladostne sanje

spisal Vanda

Moja dobra Zorka!

Dva tedna sta že prešla, odkar se ne vidiva, draga mi prijateljica; dva tedna že odkar sem ostavila rojstveni kraj, odkar sem se poslovila od preljube obitelji, poslovila od vseh predragih mi prijateljev, ki so me spremlili v domačo cerkev — k poroki. Ker se ne povrnem še tako hitro s svojim soprogom v hišo, kjer bodem odslej gospodinjala, ker vem, da se ne snideva še tako kmalu, hočem ti vsaj zabeležiti par vrstic. Draga mi Zorka! Ti poznaš vso mojo prošlost, znan ti je vsak dogodljaj iz mojega življenja, in ravno zato nočem ti niti sedaj, četudi soproga, prikrivati ničesar. Vedno sva si bili najboljši in najiskrenejši prijateljici, kakoršni hočeva tudi ostati. S tem le pismom vred dobiš tudi moj dnevnik, katerega sem vzela radi neke tajne sile s seboj. Gotovo se čudiš in radovedno povprašuješ: Čemu mi bode njen dnevnik? zakaj ga pošilja meni?“ — Evo mojega odgovora: Popreči hočem ti sebi in svojemu Stankotu nekaj neprijetnega. On bi se gotovo razveselil najdenega dnevnika, a ne toliko njegove vsebine, kajti ista bi ga storila gotovo nesrečnega. Radi tega ga pošiljam tebi, da mi ga shraniš, dokler se ne vrnem. Prečitaj ga in gotovo uvidiš, da ravnam pametno, kajti čemu bi z njim ogrenila življenje svojega soproga? Gotovo si misliš, da sem poleg svojega dobrega moža srečna. Al, oh Zorka, jaz — jaz vendar nisem srečna bodem še le, ako pozabim njega — Davorina! Upala sem vedno, da pozabim prvo ljubezen, upala, da pozabim tudi onega, ki mi jo je vsa-